

löönud, lähhen ja miin ta ärra, saan sa üks waffa täis rahha."

Suur Klaus sõitis furnuga linna, tuttawa apte-
kre jure, ja küsis, kas temma tahta furnud inni-
mest osta.

"Mis furnud se on? kust ja tedda wötsid? küs-
jis apteker; „wii ta firrikoaeda, matta seal mahha."

"Se on minno eit!" ütles Klaus; „ma löin ta
furnuks, ja tahhan tedda nüüd ühhe waffa täie
rahha eest ärra miia."

"Mis sa jamsid!" ütles apteker. „Ärra sa mitte
tedda suggust kurja ennese peale lönele, muido
saad sa wölda wiidud." — Apteker selletas Klau-
sile ärra, kui hirmus se olla, mis ta teinud suure
kurjusega; kuida ta omma hinge waenlasje kätte
annud, kes tedda selle määratu patto jisse saatnud,
ja et temma aialikku ja iggawesse nuhtlusse wäärt
olla." Klaus lohtus selle ülle ärra, hiippas
jonega wantre peale ja aias tuhhat nelja foio pole.
Apteker agga ja leik teised ütlesid: „se on hulluts
läinud!" ja löid käega tagga järrel.

"Ota sa piisti koer, küll ma sulle kätte tassun,
sinna pissite Klaus, sa pettis, sa wallelik, sa rahha
kratt!" Kenda sinnas suur Klaus, tee peal praggi-
nal aiades. Roddo wöttis ta ühhe tündressje tugge-
wa kotti, läks sellega laimo jure ja kargatas teise
peale: „Sinna olled mind pilgand, olled mind
hädä waia, wölda saatnud; sinna olled süid, et

ma omma hobbofed mahha nöttisin, et ma isji
ennesse peale kurja ollen tunnistand, et mind linna
rahwas hulluts peawad, et mind kingsseppad ja par-
talid armetumaks pekunud; nüüd tullin so jure, sulle
leik kätte tassuma; pista siis weel, sinna ilparrakas!"

"Ja nüüd muljutas temma tedda mahha, toppis
kotti, siddus kotti juu ohhelikkuga sinni, töstis kotti
selga ja ütles: „Tulle nüüd jõe äre, seal ma upp-
tan sind ärra, kui koera kutsika."

Jõggi olli kangel ja kott olli, et küll pissite Klaus
jees istus, siiski launis raste; jellepärrast olli kotti-
landjal täddinuss läes, ja temmal olli wägga hea
meel, et firriko jure tulli, kus puhhata wöis. Orri-
lad ellisesid maggusaste, ja loggudus laulis au-
liitusse laulu. Klaus ei wöinud möda minna;
ta panni kotti firriko utse kõrwa mahha, ja ütles:
„Laulan paar salmilest süddame linnitusseks teistega
seltsis, enne kui eddasi lähhen; egga pissite kottist
wälja ei pease, ja kes tedda ta peastma tulleb?
rahwas on leik firrikus." Ja ta astus firriku.

Pissite Klaus agga õhtas kotti jees, ja keerles
ja pöörles igga piddi, agga ei aidand ühtegi, ei
kotti pael annud järrel. Pealegi weel sai ta hea
mürraka wasto ölla. Üks wanna purru karjane
aias ommad loiosed sealt möda; Klaus agga olli
karja jalgus, ja aeti kottiga ümmer.

"Oh ma armetu!" äggas ta kottis, „ollen weel
noor, ja pean nüüd jubba taewa riiki minnema."